

G A L E B

4

LETNIK XXIII.
1976 - 1977

Galeb Mladinska revija

VESEBINA

Fran Roš: Mačji dom	89
Danilo Gorinšek: Zimski dnevi	92
Ilka Vaštetova: Prešeren deklamator	93
Elizabeta Koman: Naši prijatelji	95
Kotiček za najmlajše: Vera Poljšak: Alenka in postelja	96
Josip Stritar: Tri uganke, Skrivalica	97
Luđovika Kalan: Staro drevo	98
Danilo Gorinšek: Zima-maj	98
Berta Golob: Ciganka Helena	99
Zanimivosti	100
Črtomir Šinkovec: Vol in komar	101
Narodna: Jure izpod gore	101
Meta Rainer: Punčke	102
Elizabeta Koman: Tinkine smuči	102
Filatelijska: Helena Magajna: Ljubi Avgu- štin	103
Šolarji pišejo	104
Natečaj	105
Urednikova pošta	110
Za bistre glave	3. stran platnic

Ilustracije za 4. številko Galeba so naredili: Marjanca Jemec-Božič (str. 101); Robert Hlavaty (str. 99); Leon Koporc (str. 102); Božo Kos (str. 10.); Jasna Merku (str. 98); Bine Rogelj (str. 98); Magda Tavčar (str. 89, 90, 91, 92, 96, 97).

Priloga: 70-letnica smrti Simona Gregorčiča, Prosvetni domovi - besedilo: Evgen Dobrila, slike: Lojze Abram.

POPRAVEK: V tretji številki Galeba je na strani 67 nastala neljuba pomota. Pesem PRVI IN ZADNJI ni napisal Danilo Gorinšek, njena avtorica je NEŽA MAURER. Avtorici in bralcem se oprostamo.

LETNIK XXIII. JANUAR 1977 ŠTEV. 4

Mesečnik (8 številok)

Izdaja:

Založništvo
tržaškega
tiska, Trst

Glavni urednik:

Lojze Abram

Odgovorni urednik:

Albin Bubnič

Uredništvo in uprava:

Ul. G. Amendola 12
34134 Trst - Tel. 41 55 34

Tiska:

Graphart, Trst, tel. 77 21 51

Naslovnna stran:

Katja Palčič

1. B r. srednja šola OPČINE

Posamezna številka:

400 lir

Letna naročnina:

3.000 lir

Galeb je registriran na souišču v
Trstu pod številko 158 od 3.5.1954

Galeb je včlanjen v
zvezo periodičnega ti-
ska USPI (Un. Stam-
pa Periodica Italiana)

Fran Roš

Ilustr.: Magda Tavčar

MAČJI DOM

Minila je zima, odcvetela je pomlad in poletju je sledila jesen. Tedaj je domači časopis objavil novico:

Na razstavi mačk v našem glavnem mestu so rejci teh živali iz vse države prejeli nagrade za najlepše mačke. Tako je tretja nagrada bila prisojena naši someščanki Dori Bobovski iz Vrtnice ulice 7 za njeno mačico Cici. Veselimo se tega uspeha in čestitamo.

Časopis je priobčil tudi sliko z razstave. Na njej je stala Bobovska s Cici v naročju.

Isti dan so Habjaničevi prejeli pismo:

Dragi prijatelji!

Morda že veste, da je Cici dobila nagrado kot tretja najlepša mačka v državi. Ne morem vam povedati, kako veseli sva jaz in Suzana. Najin trud je bil bogato poplačan. Tudi Cici je dobre volje, kakor da bi se zavedala svojega uspeha. Da proslavimo tako važen dogodek, vas vse vabim za jutri popoldne ob štirih k sebi na dom. Morate priti vsi Habjaničevi! Pričakuje vas veseli Mačji dom.

Do svidenja vas pozdravlja

Dora Bobovska.

Sredi popoldneva prihodnjega dne je v vilo na drugem koncu mesta vstopila Habjaničeva mama z otrokoma. Oče je zvečer moral v službo, zato so prišli brez njega.

Z vile je visela zastava. V stanovanju Bobovske so bili razsvetljeni

vsi prostori. Še drugi povabljeni so prispeli. Med njimi je bil majhen, plešast mož, zelo ugleden kot predsednik društva prijateljev živali. Gospodarico sta obiskali dve njeni stari znanki, obe v krilih do tal in z lasmi, spletenimi v kitah okoli glave. Tu je bila tudi ženska, ki so iz njene trgovine mačke dobivale mleko. Z njo je prišla še postrežnica, ki je tu prala in ribala.

Odprla so se vrata v veliko sobo k mačkam. S stropa in sten so ta dan tukaj bleščali raznobarni lampioni. Z zelenjem obdan je na zidu visel širok papirnat trak z napisom:

POZDRAV IN HVALA
NAŠIM PRIJATELJEM!

Pod tem napisom je v pozlačenem okviru visela tiskana diploma — spričevalo o podelitvi tretje nagrade Dori Bobovski za mačko Cici.

Vsi so se ozrli po mačkah. In glej! Habjaničevi so med njimi takoj spoznali svojo nekdanjo Tigrico. Po svoji redki barvi in pravih progah v dlaki se je vidno razlikovala od drugih. Nosila je okrog vratu privezane svilene pentlje. Kako zelo je bila zrasla v tem letu, kar je prebivala tu! Resnično je bila nenavadno lepa žival. Kako ljubko se ji je gibalo mehko, prožno telo!

Zdaj si je sedela na zadnjih nogah ogledovala obiskovalce in si vmes oblizovala tačice. Videti je bilo, da Habjaničevih ne pozna več. Saj tudi ni bila dolgo pri njih in prav mlada je bila tedaj!

Star gramofon z ogromno trobljo je v sobi zaigral »Mlade vojake«. Nato je predsednik društva prijateljev živali spregovoril nekaj svečanih besed v čast gospodarici Dori Bobovski. Pohvalil je njeno ljubezen do živali in ji čestital k nagradi. Za njim so ji segli v roko še vsi drugi. Potem pa je slavljenska povedala še sama:

»Ta nagrada je pravzaprav nagrada moje ljube mucike Cici. Z njo sem šla na to veliko potovanje v glavno mesto. Da, da, Cici je morala prepotovati stotine kilometrov, da se je lahko pokazala pred strogo komisijo. Kakor njena lepota je tudi njeno dostojno obnašanje bilo občudovanja vredno. O, ti moja predraga Cici!«

Sklonila se je k mačici, jo nežno prijela in poljubila na gobček. Pri tem se je z nosom dotaknila mucinih brčic, da je ta nevoljno stresla glavo. Bobovska je imela pač obilen nos, ki pa ji zdaj jeseni še ni bil preveč rdečkast. A na njem je manjkala

bradavica. Vendar se je ojunčila in si jo dala izrezati! Govorila je še naprej:

»Tudi ti, Cici, moraš vedeti, da si tretja najlepša mucika v državi in sva zato ti in jaz prejeli nagrado. Seveda si ti sama s to nagrado ne bi znala nič pomagati. Tudi vi, moji dragi gostje, te nagrade še niste videli. Zato vam jo hočem zdajle pokazati.«

Izpustila je Cici na tla in iz žepa svoje bele svilene bluze potegnila lično škatlico. Odprla jo je in iz nje dvignila srebrno zapestno urico na usnjenem pasu.

»Prva nagrada je namreč bila televizijski aparat, druga radijski aparat, tretja pa tale srebrna urica. Manjših nagrad je bilo še dvajset. Priznati moramo, da se je moja Cici odlikovala pred vsem svetom, saj so jo tudi ne vem kolikokrat fotografirali in časopisi so pisali o njej. Zato jo tu pred vami danes povzdigujem v kra-

ljico našega Mačjega doma. Znak te časti bodi rdeč svileni trak, pripet okoli njenega vratu, kakor vidite! Vsa čast naši Cici!«

Spet je prihitela k mačici in jo poljubila. Vsi so zaploskali. Potem je njeno glavico zasukala k sebi in ji rekla:

»Ali pa veš, Cici, komu moram jaz biti hvaležna za to, da te sploh imam? Samo temule pridnemu fantu Drejčku Habjaniču, ki je tudi tukaj danes! Zato pa mu izročam urico in želim, da bi jo srečno nosil!«

Potegnila je dečka k sebi, mu na levo zapestje pripasala srebrno urico in ga poljubila na čelo. Drejček je bil nad vsem tem močno prese-nečen. Vendar se svoji dobrotnici ni pozabil zahvaliti.

Gramofon je zaigral živahen valček. Predsednik društva prijateljev živali je urno pristopil k Bobovski in se v plesu zavrtel z njo. Zdaj pa je Suzana, ki je le od časa do časa iz kuhinje prihajala semkaj, prihitela k Drejčku. Priklonila se mu je in ga povabila k plesu. Fant je močno zardel, ker še ni znal plesati. Toda deklica ga je zelo spretno sukala zdaj sem, zdaj tja. Pri tem se je z levico oprijemal njene dvignjene desnice. Večkrat se je ozrl kvišku na svoje zapestje, na bleščečo urico tam, ki je kazala že šest.

Še med mačkami je nastalo zdaj neko nemirno vrvenje in tudi miavkanja je bilo vse več. Samo Cici, nova kraljica Mačjega doma, je dostojanstveno sedela ob steni na svojih zadnjih nogah in mirno motrila vse, kar se je godilo okoli nje.

Dora Bobovska je svoje goste povabila v drugo sobo. Tam je na mizi bilo dosti cvetja v vazah. In že so ženske pričele semkaj prinašati večerjo: telečjo pečenko z rižem in breskvinim kompotom. Gospodarica je na mizo postavila še čokoladno

torto. Na njeni gornji strani je bilo z belo kremo zapisano:

CICI NAJ ŽIVI!

K njim je Suzana prinesla še ljubo Cici, da si je mogla tu v miru še ona privoščiti kos sladke torte. O, kako ji je šla v slast!

Zunaj je bila že noč, ko so se po imenitni večerji poslovili.

Nekaj dni pozneje se je pri Habjaničevih oglasil stric Tomaž, mesar. Kakor po navadi jim je spet prinesel svežih klobas. In kmalu je zacvrčalo in zadišalo s štedilnika. Spet so si privoščili imenitno kosilo.

K njim se je ozirala mačka — nova Črnka s prosečimi očmi.

»Glejte jo!« je dejal stric Tomaž. »Kar vseč mi je tale vaša mačka. Vi-

Ilka Vaštetova

Prešeren deklamator

(Odlomek iz »Romana o Prešernu«)

Le nerad je čitajoči deček odmaknil oči od knjige. Bil je čedno, dasi kmetiško oblečen dvanajstleten dijak: sive, zamišljeno priprte oči, zdrava zagorela lica, nekoliko povešen fino rezljan orlovski nos, lepe majhne ustne, okrogla brada, široko čelo, pokrito s svilen mehkimi temnorjavimi kodri.

Z majhno, lepo oblikovano roko si je popravil dolge kodre s čela in se zopet nagnil nad drobno knjigo. Le včasih se je ozrl na vodo, če se je ustavila pod carinarnico nova ladja in so priskočili težaki, da se ponudijo za nakladanje ali razkladanje blaga. Težko naloženi vozovi so škripali po bregu navzgor. Neprestano vrvenje, kričanje, pokanje z bičem.

Čitajočega dečka hrup ni motil.

»Kaj bereš?« ga je nagovoril rdečelični duhovnik, ki je prišel po Bregu mimo carinarnice.

Deček je skočil kvišku in spošljivo pozdravil. Spoznal je svojega predstojnika, prof. Valentina Vodnika. Sklonil je glavo in zardel. Tiho, komaj slišno je odgovoril:

»Pesme za pokušino.«

Vodnik se je nasmehnil — dečko je bral njegove pesmi. Zatorej zadrega!

»Kje si dobil knjigo?«

»Ribniški gospod dekan mi jo je dal, ker sem deklamiral pri slavnosti.«

»Res? Kaj si deklamiral?«

Zopet zadrega! Potem komaj slišno:

»Ilirijo oživljeno.«

»Glej, glej! Nu, rad bi slišal tvojo deklamacijo. Kako ti je že ime?«

»France Prešeren.«

»Saj res, Prešeren! Ali greš z menoj v onole hišo? Tam prebiva gospod baron Žiga Zois. Popeljem te k njemu. Rad bi, da mu lepo poveš tisto pesem. Ali hočeš?«

Fantek je še bolj zardel. Ozrl se je po sošolcu v travi, a le-ta se je potuhnil za breg. Mali Prešeren je v

deti pa je tudi pametna. Najbrž ne bi hotela požreti špile, če bi ji jo vrgel. Kaj pravite?«

»Ne, ne! Raje ne! Nikar!« sta mu branila otroka.

A že je stric visoko podržal konček klobase s špilo.

»Hop!« je zaklical in je košček vrgel pred mačico. Ta je s slastjo hitro pojedla vse drugo, špilo pa je pustila na tleh.

»Ali ste jo videli! Mlada je še, ampak je prebrisana bolj kot ona stara mačka. To se pravi, da je — inteligentna! Da, inteligentna!«

Dostojna in priljudna, kakršna je bila, si je nova Črnka zdaj oblizovala gobček. Prijazno so se ji svetile oči in prožno je stopala.

Stric Tomaž pa je povedal še tole:

»Tista špila, ki sem jo lani tukajle z mize vrgel na tla, je prinesla nesrečo samo vaši stari mački, vam vsem drugim pa pravzaprav le srečo. Brez tiste špile bi se vi nikoli ne bili seznanili z ono prismuknjeno žensko — mačkarico. Lizika bi morbiti še danes ne imela toplega zimskega plašča, Drejček pa urice ne. Kaj ni tako? Hehehe!«

Vsi so mu pritrdili. Še mačica Črnka je zdaj zamijavkala izpod mize.

(Konec)

Danilo Gorinšek

ZIMSKI DNEVI

Ponedeljek kliče veter,
ta se v torek pripodi,
v sredo se zberó oblaki,
nje četrtek počrni,
petek dela že snežinke,
da v soboto pade sneg,
jaz v nedeljo pa zavriskam,
sankam se vesel čez breg!

Ilustr.: Magda Tavčar

zadregi pogledal v dobrodušno Vodnikovo obličje. Kar je tam bral, ga ni plašilo. Pogumno je pokimal.

Stopila sta čez cesto v veliko hišo s široko vežo in se obrnila na levo. Dečku je tolklo srce... »Kar ušel bi!« mu je planilo skozi misli, ko je stopal za profesorjem po stopnicah in se trudil, da bi ne ropotal preveč s svojimi okovanimi gorenjskimi čevlji.

Romp! Romp!... so grabili žebli po hodniku. Že ju je sprejel sluga in odprl vrata v baronovo knjižnico. Vstopila sta.

Prvo, kar je zagledal mali Prešeren, so bile velike police s knjigami, ki so zastavljale vse stene. In tla! Kakor po ledu se je z okovankami previdno prestopal po svetlo zlikanih ploščicah, v katerih se je zrcalila sobna oprava v dolgih odsevih.

S strahom je deček dvignil pogled in se ozrl po sobi. Nekaj gospodov je sedelo in stalo v kotu sobe okrog mize, ki je bila preobložena s fizikalnimi aparati in vsemogočno učenjaško navlakom, kakršno je mali dijak opazil tudi na stenskih policah poleg peči. Pri oknu sta stala dva gospoda in nekaj pregledovala. Poleg niju je deček zagledal čuden stol na velikih kolesih, v njem pa gospoda, ki je takoj obrnil vso dečkovo pozornost nase. Ali je bolan? Noge je imel zavite v debelo odejo.

Profesor Vodnik je peljal dečka naravnost k bolniku. Zdravo fantovo lice, okroglo in rdeče, je zagorelo v živi rdečici, ko se je nerodno priklonil. Potem je mali Prešeren plaho uprl pogled v bolnikovo obličje: okrog stisnjenih starčevih ust je več kakor dvajsetletna bolezen vtisnila globoke gube. Vendar je okoli rjavih oči krožil dobrotljiv nasmeh moža junaka, zmagovalca nad samim seboj.

Prijazni starec je odložil pero na mizno ploščico, pritrjeno pred njim

na bolniškem stolu, in ljubeznivo pokimal Vodniku.

»Dober dan, gospod profesor! Koga ste mi pripeljali?« In s pogledom na knjižico, ki jo je dijak tiščal k sebi, je pristavil: »Malega učenjaka?«

»Hm. Morda bo še učen, če bo priden,« je odgovoril Vodnik in položil roko na dečkovo ramo: »Povej gospodu baronu tisto pesem! Ali dovolite, gospod baron?«

Starček je smehljal se prikimal. Bil je vaje takšnih obiskov. Sam je dostikrat klical otroke v hišo in se zanimal zanje, saj je bil star samec.

»Katero pa znaš?« je vprašal dečka.

»Ilirija oživljena,« je fantek plaho odgovoril in ni odmaknil pogleda od starčevega bolehnega obraza... Ali je to baron Zojs — bogati Zojs, ki ima velika posestva in fužine na Gorenjskem, komaj dve uri hoda od njegovega — dečkovega — doma? Joj, ubožec! Bolan... hrom!

»Ali veš, kdo jo je zložil?« je baron vprašal s hudomušnim nasmehom.

Mali Prešeren je v zadregi pogledal navzgor k Vodniku.

»Gospod profesor Vodnik,« je skoraj zašepetal.

»Nu, pa jo povej« in s sarkastičnim posmehom se je baron nagnil k Vodniku in tiho pristavil: »Če ne znaš nobene boljše.« Znano je bilo, da baron Zojs nasilnega Napoleona ni posebno cenil in mu zato tudi Vodnikov slavospev korzijskemu za vojevalcu ni bil všeč. Vendar ni hotel svojemu malemu obiskovalcu kvariti veselja in dobrodušno je zaklical: »Gospoda! Tu imamo majhnega gosta-deklamatorja.«

Gospodje so okrenili glave. Mali dijak je pričel:

»Napoleon reče:
Ilirija, vstan'!...«

Deklamiral je dolgo pesem gladko in s poudarkom. Glasek mu je bil trden in prožen. Gospodje so se za njegovim hrbtom nasmihali drug drugemu.

»Dobro! Dobro!« so mu ploskali, ko je končal.

»Kako lepo in čisto izgovarja! Fant ima čudovit jezikovni čut,« je zagodrnjal Matevž Ravnikar proti svojemu sosedu, mlademu profesorju Kersniku, ki je nekaj popravljal na strojnem modelu za Zoisove fužine.

Janez Kersnik — »Žagarjev« iz Most pri Žirovnici — je po strani pogledal od svojega aparata in dečku prijateljsko pomežiknil. Prikimal je Ravnikarju in — nekoliko v zadregi zaradi mežikanja malemu France — dejal tiho, kakor v opravičilo:

»Saj ga poznam. Ribičev je, iz Vrbe, moj sorodnik.«

Mladi Kersnik, ki je bil Francetov inštruktor, je še enkrat izpodbudno pokimal svojemu malemu varovancu.

Zois pa je fanta pohvalil:

»Glej ga, glej! Kako se je odrezal! Kje si se pa naučil to dolgo pesem tako lepo deklamirati?«

»V Ribnici.«

»Ali si iz Ribnice?«

»Ne. Iz Vrbe sem. V Ribnici pa sem hodil v šolo.«

»Torej si Gorenjec? Ali si bil rad v Ribnici?«

Nekaj se je skalilo v lepih dečkovih očeh. Nekaj mu je šinilo preko obraza kakor gnusen spomin. Povesil je oči in nemo odkimal z glavo.

»Hm. In letos si prišel po učenost v Ljubljano? Ali se pridno učiš? Koliko prvih redov si imel?«

»Same.«

»Joj! Kako si priden! Ali ostaneš tudi v Ljubljani odličnjak?«

»Tudi.«

Samozavestno in bleščečih se oči je mali Prešeren pokimal.

»In kadar odrasteš — kaj postaneš?«

»Stric Jožef so rekli, da lahko postanem, kar bom hotel. Soldat ne bom, to vem,« je odločno izjavil mali mož in pristavil: »Kaj bom drugega, pa ne vem. Mati bi radi, da bi bil duhovnik, kakor so moji strici. Morda bom.«

»Mati bi radi...!« je tiho ponovil Vodnik in v pogledu, ki mu je šel skozi okno v daljavo, je bilo dokaj bridkosti. Grenko je vstala v njem misel: Mene je tudi materina želja pahnila v duhovski stan...

Baron Žiga Zojs je z enim samim pogledom bral v Vodnikovem srcu. Blag nasmeh mu je prešinil obraz.

Elizabeta Koman

Naši prijatelji

JANUAR: mladi mlinar, snežno bel.
FEBRUAR: uren, kakor »pust« vesel.
MAREC: rožam, vetru, čudežni budilec.
APRIL: cvetkam, travi, mokri oznanilec.
MAJ: šop dišečih rož prekrasnih.
JUNI: dirigent koncertov glasnih.
JULIJ: grelec sončni, vsem vdan.
AVGUST: sadja prodajalec neugnan.
SEPTEMBER: trgač sadja prav vesel.
OKTOBER: kletar umni vino bo prevzel.
NOVEMBER: megle general vlažno prikoraka.
DECEMBER: bogatin, ki novo leto učka.

Kotiček za najmlajše

Vera Poljšak

Ilustr.: Magda Tavčar

IN
JE ŽE
ZRASLA.
NJENA
JE

SO JI IN KUPILI LEPO NOVO

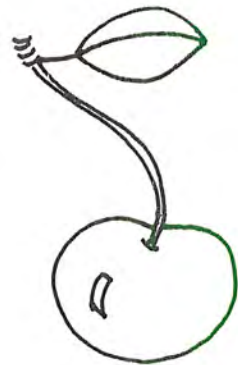
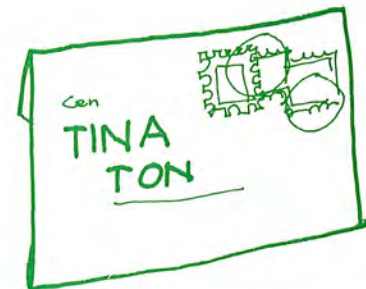

.TA IMA 2
ZA
STOJI MAJHNA
.VNEJ
IMA SVOJE IN .NA
PA IMA RDEČO

Josip Stritar

TRI UGANKE

IZ DALJNE DEŽELE TI PRILETIM
IN KAKOR PRIJATELJ S TEBOJ GOVORIM

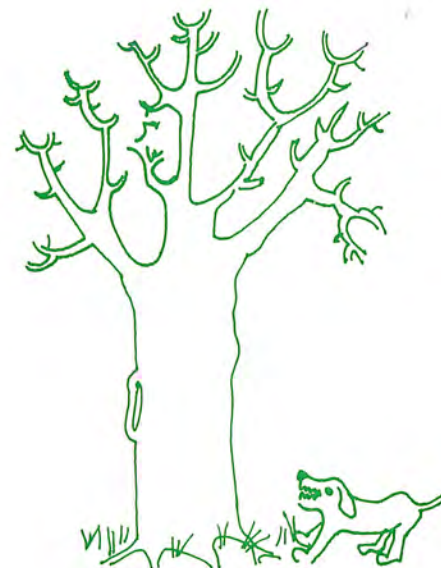
KOT SNEG NAJPREJ SEM BELA,
NATO OZELENELA;
SLEDNJIČ KAKOR KRI ŽARIM,
TUDI TEBI PRAV DIŠIM.

POD NOGO PO GLAVI HODI —
ČE NE VEŠ, PA TIHO BODI!

Skrivalica

Ko je Darko
zagledal psa,
je zlezel na drevo!
Ga vidiš?
Poišči ga!

STARO DREVO

Pod mojim oknom
stoji
golo in osamljeno
staro drevo.

V otožno zimsko jutro
štrle temne veje
brezčutne in tihe.
Ne ledeno ivje ne divji vihar
jih ne moreta raniti
v njihovem zamolklem mirovanju.

Le čarodejka — pomlad
jih bo prebudila
s svojo sončno, božajočo roko
in pričarala
iz skorje rjavih vej
zelenje, cvet
in svetlobo.

Danilo Gorinšek

Ilustr.: Jasna Merku

Zmaj orjaški — bela zima
rep kot pol sveta dolg ima,
na milijone nog sneženih,
na milijone rok ledenih...
Z njimi v naše hiše seže,
s kremplji ostrimi zareže
do kosti nam, vmes zakiha,
mrzlo sapo v nas zapiha,
pa zapiska: »Kdor si drzne
kljubovati mi, koj zmrzne! —
Toda v tej ledeni sili
končno sonce nas se usmili:
lije z néba žarke zlate —
konec zime je bahate.
Zmaj zdaj v brozgo se razlije,
vanjo veter brž zabrije,
vse mlakuže posuši —
zime-zmaja nič več ni!

ZIMA - ZMAJ

CIGANKA HELENA

Bili smo še majhni, odrasli pa so nas za vsako stvar strašili s cigani. Ti popotni ljudje so res večkrat prišli skoči vas in navadno so se utaborili blizu naše hiše. Bili so rjavi, vsi zagoreli od sonca. Nosili so pisane obleke. Možaki so imeli brke in so gledali grdo, ženske pa so bile lepe zaradi gostih črnih las in velikih, kar ogromnih uhanov. A čeprav so bile lepe, se jim otroci nismo upali približati. Okrog njih se je zmerom gnetlo polno cigančkov. Vsi so bili raztrgani in umazani. Enega je mama ciganka nosila na hrbtu. Ta je bil najmlajši in sploh še ni mogel hoditi.

V naši hiši so se oglasili vsi cigani, ki so prišli v vas. Ciganka Helena pa je bila od vseh najbolj ne-navadna. Bila je bolj velika kot druge ženske, imela je lepše lase, hodila je bolj vzravnan, dišala je po ugasli žerjavici in po tobaku in govorila

je tako mehko, kot da bi pela. Upala sem se je skoraj dotakniti in sem vedela, da me ne bo ukradla. Poprosila je za mleko, za kruh in za slanino. Nikoli nam ni ničesar izmaknila, in ko je odhajala, je mami vedno voščila srečo. Drugi cigani so godrnjali. Še danes se mi zdi, da se jih je celo oče nekoliko bal.

Prišla je vojna in vsi cigani so izginili. Čez dolga dolga leta se je v našo vas vrnila samo Helena. Na glavi je imela veliko pisano ruto. Meni se je zdelo, da je iz Indije.

Letos pa je ciganka Helena umrla. Ležala je v skromni rjavi krsti. Nobene gube ni imela na obrazu, čeprav je bila stara skoraj osemdeset let. Najbrž zato ne, ker je ljudem privoščila srečo.

Zanimivosti

MAKETA LADJE »SOBIESKI« — Izdelal jo je Ivo Kolarž iz Prage. Maketo poljske ladje »Sobieski« iz leta 1939 je gradil 4000 ur, se pravi skoraj pol leta. Preden se je lotil gradnje, je izbral vse podatke in načrte o ladji, nato si je izrisal svoj načrt v razmerju 1:100. Maketa mora biti »dvojček« ladje do najmanjše podrobnosti. Gradnja take makete pa ni le igra samo za razvedrilo.

COCA COLA JE STARA ŽE 90 LET — Vsi poznate osvežilno pijačo Coca Colo. Ne veste pa, da se je prva taka osvežilna pijača prvič pojavila že 1886 leta. Njen izumitelj je ameriški lekarnar Pemberton, ki je splošno iz oreškov rastline cola zvaril nekakšen sirup kot zdravilo za bolečine v glavi. Zdravilo ni bilo kdo ve kako učinkovito, imelo

pa je prijeten okus, zato ga je Pemberton začel redčiti s sodo in prodajati kot osvežilno pijačo. Prve stekleničke so šle v prodajo v Atlanti v Združenih državah. Pozneje so tej pijači začeli dodajati še druge primese, dokončni recept današnje Coca Cole, ki je skrivnost tistih, ki jo izdelujejo, pa je iz leta 1916. In tedaj so se pojavile tudi take stekleničke, iz katerih pijemo Coca Colo še danes. Osvežilna pijača se je kmalu razširila in osvojila ves svet. Na vseh petih celinah popijejo danes ljudje v 24 urah več kot 50 milijonov litrov Coca Cole in Pepsi Cole. Lepa kupčija, kaj ne?

ONESNAŽENO MORJE — Dandanes je velik problem onesnaženje okolja, zraka in morja. Vsak dan lahko prebirate v časopisih, da je ta in ta ladja spustila nafto v morje, kot se je pripetilo pred kratkim v Trstu. Veliki oljni madeži se v takih primerih hitro razležejo po morski gladini, pri čemer najbolj trpijo vse morske živali. Na sliki so tjueni, ki so se pred takim oljnim madežem ob kalifornijski obali morali zaščititi na ploščad boje.

2. 70-LETNICA SMRTI SIMONA GREGORČIČA - Simon Gregorčič se je rodil 15. oktobra 1844 v Vrsnem pod Krnom pri Kobaridu. Številna kmečka družina je živela skromno in marsikdaj tudi v pomanjkanju. S sedmim letom se je Simon začel šolati v enorazrednici v bližnjem Libušnjem. Naslednje leto ga je oče Jernej na prigovarjanje domačega duhovnika poslal v šolo v Gorico. Na sliki: Gregorčičeva rojstna hiša.

4. 70-LETNICA SMRTI SIMONA GREGORČIČA - Gregorčič je začel pesnikovati že v mladosti. Njegove pesmi so otožne in mnoge tudi domoljubne. Primorsko ljudstvo je njegove pesmi vzljubilo, tako da je marsikatera ponarodela, njemu pa so nadedli vzdevek »Goriški slavček«. Na sliki: stara razglednica s podobami Gregorčiča v različnih starostnih dobah. V sredini kitičica iz pesmi »Življenje ni praznik«.

6. 70-LETNICA SMRTI SIMONA GREGORČIČA - Zaradi bolezni je Gregorčič zaprosil za začasno upokožitev. Naslednje leto je postal vikar na Gradišču pri Prvačini. Tu si je kupil hišo in živel dolgo let. Na sliki: Gradišče iz časov prve svetovne vojne. Na razglednici je vidna tudi spominska plošča na hiši, kjer je pesnik živel. Vidno je tudi pustošenje na sosednji hiši, ki ga je povzročila eksplozija topovske granate.

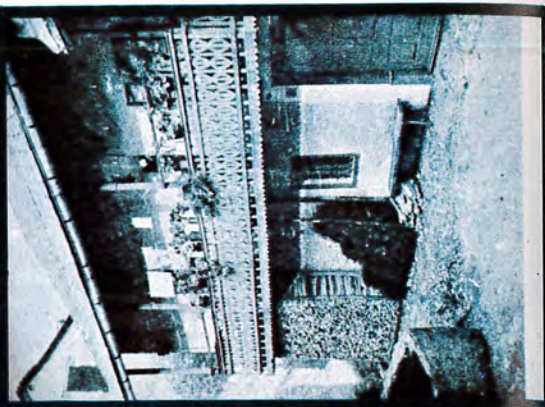
8. 70-LETNICA SMRTI SIMONA GREGORČIČA - Gregorčič je bil tudi prerok. V pesmi »Soči« je prerokoval, da se bosta vojski spopadli na njenih bregovih in da bo po njeni strugi tekla krvava voda. Njegovo prerokovanje se je uresničilo skoraj trideset let kasneje. Na sliki: razglednica iz prve svetovne vojne. Na levi strani pesnik zamišljeno gleda krvavo Sočo, na desni strani pa avstrijski vojaki streljajo na nasprotni breg. V sredini preroška kitičica iz pesmi »Soči«.

1. 70-LETNICA SMRTI SIMONA GREGORČIČA - Pred dvema mesecema smo slavili sedemdesetletnico smrti pesnika in narodnega buditelja Simona Gregorčiča. Gregorčič je bil svojčas, in je še danes, zelo priljubljen, ker je znal peti s srcem, kakor noben naš pesnik.

3. 70-LETNICA SMRTI SIMONA GREGORČIČA - V Gorici je imel mladi Simon sprva težave, pozneje pa se je povzdignil med najodličnejše učence na gimnaziji. Po opravljeni gimnaziji je želel študirati stare jezike. Ker mu revni starši niso mogli pomagati, se je odločil za bogoslovje in ga končal na goriškem semenišču. Nato je nastopil službo kot kaplan v Kobaridu. Na sliki: Kobarid leta 1903, ko je bil pesnik še živ.

5. 70-LETNICA SMRTI SIMONA GREGORČIČA - Iz Kobarida so potem Gregorčiča premestili za kaplana v Rihemberk (današnji Branik). Pesniku je ugajala lepota vinorodnega kraja, toda Kobarida in planin ni mogel pozabiti. Poleg tega je bila pastirska služba v Rihemberku zanj prenaporna in mu je zdravje začelo pešati. Na sliki: Rihemberk iz Gregorčičevih časov.

7. 70-LETNICA SMRTI SIMONA GREGORČIČA - Ker se mu je zdravje slabšalo, se je Gregorčič leta 1903 dokončno upokojil in se preselil v Gorico. Tam je umrl zaradi kapi 24. novembra 1906. Pogreb se je vil od Gorice do Kobarida in do rojstnega kraja. vzdolž ceste mu je velika množica izkazala poslednjo čast. Na sliki: Gregorčič je bil med ljudstvom priljubljen tudi po smrti. Na razglednici ga je slikar postavil zraven generala Borojevića in njegovih enot.

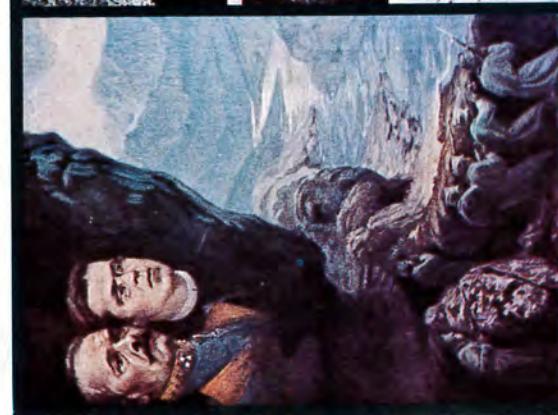

1864 18 92 1868

SIMON GREGORČIČ.

1864 1867

Ne plaši se znoja, ne straši se boja,
Saj moško dejanje krepuje moža,
A počoj mu zdrave moči pokonča,
Dejanje ti ljubi, a boj se pokoja!

S. Gregorčič.

SOČI

Krasna si, bistra hči planja,
Drška v privedni si lepeli,
Ka ti prazernih globočin
Neviklo temno srd ne molli,
Krasna si, hči planja!

Pa, oh, siroti tebi Zoga
Vihar grozan, vihar strašan;
Prikrumel z gorkoga bolega,
Dijal čez poldne bo ravan,
Ki tvoja je napajo vraga, -
Gorje, ka daleč si to dan!

S. Gregorčič.

2. PROSVETNI DOMOVI - Prosvetno društvo v Barkovljah je leta 1948 odkupilo večjo mizarско delavnico v domačem kraju in jo preuredilo v prosvetni dom. Otvorili so ga leta 1952 in obsega dvorano, lopo in dvorišče. Poleg prosvetnega društva Barkovlje, ima v domu svoj sedež tudi pred kratkim obnovljeno veslaško društvo »Sirena«, ki so ga fašisti leta 1927 nasilno razpustili.

4. PROSVETNI DOMOVI - Leta 1951 so Prosekani in Kontovelci odkupili Soščevo hišo in jo preuredili v prosvetni dom. Domačini mu enostavno pravijo Soščeva hiša, ker je nekoč v njej bival učitelj Sosič. V posloju so tri sobe in večja dvorana. Prostore uporabljajo pevski zbor in dramska skupina prosvetnega društva Prosek-Kontovel ter Glasbena matica. Decembra leta 1974 je požar uničil streho in del poslopja s knjižnico vred. Prosvetni dom so kmalu potem obnovili.

6. PROSVETNI DOMOVI - Marca leta 1967 so na Opčinah otvorili Finžgarjev dom. V tem lepem, novem posloju je večja dvorana z odrom, kjer prirejajo razna predavanja, gledališke igre in kinopredstave. Tu imajo svoj sedež prosvetno društvo »Finžgarjev dom«, glasbena šola in ansambli »Taims«, »Galebi« in »Zvezde«. V domu deluje tudi majhna knjižnica.

8. PROSVETNI DOMOVI - V Bazovici je tudi Slomškov dom. Otvorili so ga 11. oktobra 1964. Del tega poslopja je na razpolago otroškemu vrtcu. V Slomškovem domu so dvorana za prireditve in razna srečanja, zimska kapela, knjižnica, diskoteka, mala tiskarna in igrišče za odbojko in košarko. Tu imajo svoj sedež mešani cerkveni pevski zbor, otroški zbor »Slomšek« in ansambel »Kondor«.

1. PROSVETNI DOMOVI - Narodni dom pri Sv. Ivanu so otvorili 6. januarja 1903. Obsegal je dvorano, gostilno in več manjših prostorov. 2. septembra 1921 so ga fašisti zažgali. Domačini so leta 1924 dom obnovili, toda kmalu potem so ga fašisti zasedli in prisilno odkupili. Po osvoboditvi je v njem spet zaživelo prosvetno delo. Pozneje je Zavezniška uprava dodelila dom ustanovi ENAL. Že dolgo let je dom zaprt in propada. Svetoivančani se potegujejo, da bi ga zopet dobili in uporabljali.

3. PROSVETNI DOMOVI - Nabrežinci so zgradili dvorano že pred prvo svetovno vojno in jo uporabljali za prireditve. Po prvi svetovni vojni so v njej vrteli neme filme s klavirsko spremljavo. Na klavir je večkrat igrala sestra pesnika Iga Grudna. Poznene so dvorano zasedli fašisti. Od osvoboditve dalje ima v njej sedež prosvetno društvo »Igo Gruden« in zadnja leta tudi športno društvo »Sokol«.

5. PROSVETNI DOMOVI - Openski prosvetni dom Tabor ravnokar temeljito obnavljajo. V tem posloju sta bila za časa fašizma potujčevalni otroški vrtec in sedež fašistične mladinske organizacije GIL. Po vojni so ga domačini preuredili v prosvetni dom. Prostore uporabljajo prosvetno društvo »Tabor« in športno društvo »Polet«. V obnovljenem domu bodo spodaj trgovine in dvorana, zgoraj pa knjižnica, sejna dvorana, bar in klubski prostori. Pred domom bo igrišče za košarko in kotališče.

7. PROSVETNI DOMOVI - Staro kmečko poslopje so v Bazovici leta 1970 predelali in preuredili v prosvetni hram. Imenovali so ga Bazoviški dom. Njegove prostore koristijo prosvetno društvo »Lipa«, športno društvo »Zarja«, vaške gospodarske organizacije in od leta 1972 dalje tudi Tržaški parti-zanski pevski zbor.

Črtomir Šinkovec

VOL IN KOMAR

Na gmajni sta živela vol in komar. Vol je bil izvoljen za kralja kravje črede. Komar se je razburjal:

»Kje je zapisano, da mora biti vol kravji kralj?«

»Najmočnejši je,« so mu zatrjevale krave.

»Njegova moč mi je neznana,« pravi komar. »Če dokazem, da sem močnejši kot vol, me boste izvolile za svojega kralja.«

Krave so se muzale. Kako naj bo komarček močnejši kot vol? Ker pa so rade imele smeh in zabavo, so pristale na komarjev predlog.

Naslednjega dne, ko je vol spal v senci košatega drevesa, se mu približa komar. Zabrenčal je okoli volove glave, mu sedel na uho in ga — pičil.

Narodna

JURE IZPOD GORE

Ilustr.: Božo Kos

»Mrcina volovska, zdaj sem ti pokazal svojo moč. Glejte, že krvavi, ne gane se, mrtev je. Zdaj bom jaz kralj!«

Tedaj se vol prebudi, pretegne se in odide. Niti vedel ni, da ga je pičil komar.

Ilustr.: Marjanca Jemec-Božič

Jure izpod gore je pisane vole na sejmu prodal, na muco zapregel, da z njo bi oral. A muca ni znala, kako bi orala; brž Jureta vpraša: »Ti, Jure, pokaži, kak vol se obnaša!« Pa muco odveže, sam Jure se vpreže. A muca je zvita, se v grmu hihita: »Voliče zabil si, denarce zapil si, zdaj sam glej, kako brez volov bo šlo!«

Cvetka, Živka, Taja, Maja se igrajo ringaraja, v senci čuvajo vozičke, v njih pa punčke-otročičke. Metka gleda, v bok uprta, iz domačega jih vrta, punčke lepe občuduje, v glavi brž načrt zasnuje: Bratca svojega, dojenčka, mami iz naročja vzame in odnese bratca Cenčka med ostale male »mame«; uh, to bodo nevoščljive, saj njih punčke niso žive, Cenček je pa čisto živ, otročiček ljubezniv! Cvetka, Živka, Taja, Maja popuste svoj ringaraja, Metko gledajo, strme, punčk si živih zažele. Cenček pa naglas zaplaka in v pleničke — se pokaka.

Punčke

Tinkine smučī

Tinka si je zelo želela nove smučī. Njeno željo je uslišal Dedek Mraz in ji naredil veliko veselje. Prinesel ji je nove smučī, čisto bele, »Elanove« z rumeno in modro črto in z napisom »Ranger«. Nepopisno je bilo Tinkino veselje, držala je v rokah smučī in jih božala. Potem si jih je temeljito ogledala, odnesla v svojo sobo in kmalu zaspala.

Toda joj! Smučī so oživele, pri-skakljale do Tinkine postelje, se upognile, potem pa naglo smuknile skozi okno, ki se je samo odprlo in zaprlo. Tinka je bila vsa žalostna.

Sledila je smučem, a jih ni mogla dohiteti, te pa so razposajeno skakljale po snegu, se postavljale pokonci in se lovile s palicama. Sneg je narahlo padal, smučī pa so silile vedno dalje in dalje...

Kam pa kam hočejo te razposajene smučī. Zakaj so zbežale, ko je zanje tako prosila Dedka Mraza, si je mislila Tinka. Vse leto je bila pridna doma in v šoli, vse je ubogala, starše in vzgojitelje, zakaj sedaj smučī bežijo od nje, tega res ne sme dopustiti!

Kar dvignilo jo je na postelji. Napol zbudjena je Tinka skočila v kot sobe, kjer so stale njene bele smučī z rumeno in modro črto. Spočetka ji je bilo tako hudo, da je zajokala. Naslednji trenutek je v njej

spet vzkipelo veselje, da je zgrabila smučī in zaplesala.

Tedaj so se nalahno odprla vrata njene sobe. Bila je mama. Pogledala je, vse takoj uganila in se ji smehljala.

Filatelija

LJUBI AVGUŠTIN

Verjetno je kdo od vas že kdaj slišal v kakšni veseli družbi prepevati znano pesmico: »Oh, mein lieber Augustin, alles ist hin!« ali po naše: »Oh, moj ljubi Avguštin, vsega je konec!«.

Stara avstrijska legenda pripoveduje o veseljaku Avguštinu iz 17. stoletja, ki je rad s prijatelji popival v gostilnah in igral na meh. V času velike kuge, ki je tedaj pestila Avstrijo in še posebno Dunaj, je ljubi Avguštin, neke noči pošteno natreskan zaspal s svojim neločljivim mehom, kar sredi ceste. Ker je mnogo ljudi umiralo zaradi kuge, so neprestano pobirali mrlične na cestah in jih pokopavali. Tako so grobarji tudi ljube Avguštin zamenjali za mrliča in ga z ostalimi trupli vrgli na mrliški voz. Med prevozom se je Avguštin predramil in otipal okrog sebe trupla. Nič hudega sluteč, je mislil, da so to njegovi prezebli vinski bratci, ki so, tako kot on, zaspali. Zato je vzel meh in na vsa pljuča zaigral, da bi prijatelje predramil. Pri tem so se grobarji zavedli

svoje napake in vrgli z voza Avguštin, za katerega bi bilo kmalu konec, kot pač poje pesem.

Vse to ne bi spadalo v filatelčno rubriko, če ljubi Avguštin ne bi v Avstriji dobil svoje znamke za šest šilingov po zaslugi sodobnega avstrijskega slikarja Arika Bauera, ki je seveda Avguštin naslikal. Znamka, na kateri je upodobljeno delo Arika Bauera, je izšla 13. decembra lani in spada v serijo »Moderna umetnost v Avstriji«.

V istem času sta izšli še dve znamki in sicer za 3 šilinge ob 50. obletnici smrti pesnika Rainera Marija Rilkeja in znamka za 1,50 šilinga ob 150.letnici judovske sinagoge na Dunaju.

JUGOSLAVIJA 1977

Kot vsako leto je jugoslovanska poštna uprava pravočasno izdala svoj filatelčni kolekar za leto 1977. Ob praznovanju obletnic in dogodkov bo izšlo kar 12 serij v skupni nominalni vrednosti 174,80 din. Nominalne znamke je nekoliko višja od lanske, ker so se pač povišale tarife in sicer od lanske jeseni.

ZAKLJUČNE IZDAJE V ITALIJI

Italijansko pošno ministrstvo je zaključilo svoje poslovno leto 1976 z izdajo božične serije in serije »Fontane v Italiji«. Božično serijo sestavljata dve znamki in sicer za 70 in 120 lir, ki sta izšli 11. decembra. Prikazujeta sliki z nabožno tematiko dveh umetnikov iz 14. stoletja Taddea Gaddija iz Firenc in Bortola di Fredija iz Siene. Znamki sta izšli v 15 milijonih izvodov in sta brez vsake filatelčne vrednosti.

21. decembra sta izšli dve znamki za 170 lir, ki spadata v serijo »Fontane v Italiji«.

Šolarji pišejo

NEKOČ, NEKJE

Nekoč je v daljnem vesolju ugasnila zvezda.

Nekoč so ugasnile še nerojene sanje.

Nekje je ugasnil plamen sveče.

Nekoč se je v daljnem vesolju rodilo življenje.

Nekoč se je v tihi noči rodila ljubezen.

Nekje se je v borbi rodila pravica.

Nekoč se je v daljnem vesolju prikazalo novo sonce.

Nekoč se je prikazala nedosegljiva želja.

Nekje se je prikazal studenec življenja.

Anita Katanec

7. c r. š. »FRANC ROZMAN - STANE«
MARIBOR

ROŽA IN JAZ

Hladen veter piha,

Hladen veter piha,

majhna roža glavo poveša.

Čisto sama je

na velikem travniku

in trava jo zakriva.

Le malokdo bi našel tole rožo,

toda jaz sem jo!

Sama sem kakor ona.

Zakrivaj me močnejši,

a moje življenje teče dalje...

Ksenija Rebernik

7. c r. š. »FRANC ROZMAN - STANE«
MARIBOR

KOTALKARSKA REVIIJA V ŠTANDREŽU

Na Pilošču v Štandrežu so zgradili nov kulturni dom in ga poimenovali po Andreju Budalu. Na notranjem dvorišču doma so zgradili tudi kotalkališče. Domače društvo »Oton Zupančič« je poskrbelo, da ne bi kotalkališče samevalo, zato je nas otroke navdušilo za kotalkanje. Vso stvar smo vzeli zelo resno in začeli pridno vaditi pod vodstvom tovarišice Sonje Černeka iz Nove Gorice.

Tri mesece smo se vadili in tedaj se je tovarišici zdelo, da bi lahko nastopili na reviji ter pokazali naše veščine. Revija je zelo lepo uspela, saj so nas vsi pohvalili in celo naprosili, naj revijo ponovimo.

Edi Lutman
5. r. ŠTANDREŽ

Program kotalkarske revije je trajal približno poldruugo uro. Kotalkarji so začeli s koračnico, pri kateri so sodelovali vsi, od največjega do najmanjšega kotalkarja. Potem so nastopili posamezniki, za njimi pa pari. Vsi so se potrudili, da ne bi razočarali vaditeljice in staršev, ki so nam navdušeno ploskali. V revijo je vaditeljica vključila razne plesse, od klasičnega do modernega. Za vsak ples so imeli kotalkarji drugo obleko, ki so jih pripravile skrbne mamice. Meni je morala mamica sešiti obleko za nastop v valčku in obleko za nastop v ruskem plesu.

Tulij Bastiani
5. r. ŠTANDREŽ

Nastop kotalkarjev je bil velik uspeh, zato smo morali revijo ponoviti še naslednjo nedeljo v novembru. Nastopili smo tudi v Novi Gorici. Tam so nam navdušeno ploskali posebno tedaj, ko smo izvajali ruski ples.

Kotalkanje nam je zelo všeč in se radi vadimo. Zelo smo hvaležni vaditeljici Sonji Černeki, ki nas uči z velikim trudom in potrpežljivostjo, saj nas je približno sto. Upamo, da nas bo vaditeljica še dalje učila tako lepo, mi pa se bomo čimbolj potrudili in lepo kotalkali.

Silvan Grendene
5. r. ŠTANDREŽ

NESREČA

Šla sem v Nabrežino na predsmučarski trening, kakor vsako sredo. Mislila sem, da učitelja ne bo in bo trening odpadel, ker je deževalo. Učitelj pa je prišel in kljub slabemu vremenu smo začeli trenirati. Precej je deževalo, zato so smučke naglo drsele, bolj kot kdaj koli prej. Ko sem šla na vlečnico, sem nekaj časa držala ravnotežje, po-

Natečaj

Mladi risarji na plan!

Urno vzemite papir in barvice in se lotite dela! Na vrsti je spet vsakoletni nagradni natečaj za nove platnice revije **GALEB** v prihodnjem šolskem letu 1977-78. Štirje izbrani osnutki bodo seveda nagrajeni, prihodnje šolsko leto pa bodo krasili Revijo.

Izdelke v pokončnem formatu, po možnosti v velikosti 33x24 centimetrov in v poljubnih barvah ali tehnikah z napisom **GALEB** na vidnem mestu, je treba poslati na Uredništvo Revije najkasneje do 31. marca 1977. Na hrbtni strani osnutka je treba napisati geslo, ki ga morajo udeleženci natečaja pripisati na ovojnico, v kateri mora biti list z imenom, priimkom in z navedbo razreda in šole. Zalepljeno ovojnico je treba priložiti izdelku.

Nagradnega natečaja se lahko udeležijo vsi šolarji in dijaki slovenskih osnovnih in srednjih šol v Italiji. Poslane osnutke bo ocenila komisija in določila zmagovalce, ki bodo prejeli v dar **IZBOR MLADINSKIH KNJIG**. Nagrajeni osnutki bodo objavljeni v zadnji letošnji številki **GALEBA**.

Uredništvo poslanih osnutkov ne bo vračalo. Prav tako ne bo vzelo v poštev izdelkov, ki jih bo prejelo po 31. marcu 1977.

tem pa sem padla. Udarila sem se v ustnico in zvila smučarsko palico. Prihitel je učitelj, me dvignil in mi zravnal palico.

Za menoj je padla še ena deklica iz naše skupine. Da bi nas opogumil, se je učitelj pošalil, da je padanje pri smučarskem treningu prav nalezljiva bolezen. Vsi smo planili v smeh in odkorakali v kočjo na vroč čaj.

Katja Verginella
5. r. PROSEK

BRATOVA NESREČA

Nekoč smo šli s prijatelji na sprehod. Vreme je bilo lepo in toplo. Ustavili smo se na nekem travniku. Bili smo veseli, zato smo se igrali. Lovili smo se in skakali, oče pa nas je metal z nogami v rak. Tedaj pa se je zgodila nesreča. Oče je vrgel v zrak brata previsoko, da je nerodno padel na tla in si pri padcu zlomil roko.

Vsi smo se zelo prestrašili. Brat je začel močno jokati. Oče mu je poskušal zravnat roko in tedaj je brat padel v nezavest. Hitro smo ga položili v avto in ga odpeljali v bolnico. Tam je ostal pet dni. Ko je prišel domov, je imel roko v mavcu.

Očetu je bilo zelo žal in bil je močno zaskrbljen. Ko je prišel brat domov, smo bili vsi veseli. Spet smo se začeli igrati in skakati.

Marko Komino
5. r. PROSEK

MALI FRIZERKI

Ko sem bila stara skoraj štiri leta, sem imela prijateljico Martino. Bili sva iste starosti in sva se vedno skupaj igrali. Tedaj sem živela v Gabrovcu.

Nekega popoldanskega dne sva bili na balkonu. Mama je bila v kuhinji, sestra pa je čitala v dnevni sobi, Martina in jaz sva se igrali za frizerki. Imeli sva tudi škarje. Zmenili sva se, da bom najprej jaz njo ostrigla, potem pa ona mene. Tako sva tudi storili. Jaz sem jo postrigla kar na vrhu glave, ona pa je mene spredaj, prav do kože. Ko nama je bilo dovolj igre, sva škarje spravili.

Martina se je odpravila domov. Moji mami se je zdelo nekaj sumljivo, da odhaja Martina tako hitro, zato je pogledala za njo. Ko je spoznala, kaj sva nakuhali, se je prišla za glavo, ko pa je videla, kakšna

sem bila jaz, ni vedela, ali bi se jezila, ali se smejala.

Seveda sva z Martino spoznali, kaj sva naredili, in obljubili, da se ne bova več tako igrali. Mama me je lepše ostrigla, a vseeno, spredaj ni bilo več las.

Čez nekaj dni je šla sestra k prvemu obhajilu. Bilo mi je zelo hudo, ko sem se z njo slikala. Na sliki se prav lepo vidi, kako me je Martina ostrigla. Od tedaj nisem več rada jemala škarij v roke.

Sabina Fabjan
5. r. PROSEK

Sabina Citter, 2. r. Opčine

GREGORČIČEVA PROSLAVA

Na naši šoli smo 25. novembra priredili proslavo ob 70-letnici smrti pesnika Simona Gregorčiča. Nastopili so vsi učenci na šoli. Proslava je bila v učilnici petega razreda. Mi smo povedali pesnikov življenjepis in recitali nekaj njegovih pesmi. Učenci četrtega razreda so povedali nekaj odlomkov iz pesnikovega življenja. Otroci drugih razredov pa so recitali nekaj lepih pesmi Goriškega Slavčka.

Ker nismo imeli na šoli nobene Gregorčičeve slike, sta Ivo in Jože iz našega razreda narisala pesnika. Risba jima je uspela. Ostali pa so ilustrirali nekaj Gregorčičevih pesmi. Ob zaključku proslave smo zapeli dvoglasno štiri Gregorčičevih pesmi.

Na proslavo smo povabili tudi starše, ki so nam toplo ploskali.

Ivo, Marko J., Štefan, Dino, Darko, Marko C., Sandi Jože, Dario Bruno Henrik, Jurij, David

5. r. ROJAN

PRIČAKOVANJE MIKLAVŽA

Nestrpno sem pričakovala Miklavža. Z bratom sva nerada šla spat in zaspala sva z mislijo, kdaj bo prišel Miklavž in potrkal na okno. Bilo je že pozno, a nisva mogla zaspati. Potem naju je končno premagal spanec. Nenadoma je sredi noči nekaj na

oknu zaropotalo. Malo sva se prestrašila, vendar nama radovednost ni dala miru, zato sva vstala, odprla okno in zagledala velik paket. Vzela sva ga, položila na omaro in spet šla v posteljo. Šele zjutraj sva odprla paket. Zagledala sva same lepe reči. Bila sva zelo vesela, ker je bil Miklavž bogat in nama je prinesel toliko reči.

Daniela Hlede
5. r. ŠTEVERJAN

Z bratcem sva lani pridno in tiho, skoraj skrivnostno pričakovala Miklavža. Čakala sva, kdaj bo potrkal na okno. Okrog devete ure zvečer sem zaslišala trkanje na okno. Prišel je Miklavž. Tekla sem odpret vrata in prišel je na hodnik. Z njim je bil tudi parkelj, črn kot oglje. Miklavž pa je bil lep in suh in prijazen. Na rokah je imel bele rokavice. Dal mi je majhen paket, bratcu pa velik. Potem nas je pobožal tako lahno kot mamica.

Vsa vesela sva nesla darili na mizo in odprla paketa. Notri je bilo vse polno slaščic in koristnih reči: bonboni, zvezki, čokolada, suhe fige in druge reči.

Upam, da mi bo tudi letos Miklavž prinesel polno daril.

Orietta Skok
5. r. ŠTEVERJAN

OJ, TA SNEG

Že nekaj dni vstajam zgodaj in hodim na okno, če je zapadel sneg. Zvečer gledam televizijo in sprašujem nonota, če beli oblaki obetajo sneg. Nono me draži in mi ponavlja, da bo v najkrajšem času zapadlo kar dva metra snega. Znova in znova gledam termometer zunaj okna, a temperatura noče in noče pasti na ničlo, pa tudi snega noče biti.

Lani sem bila vesela, ko je bila moja vas vsa bela. Tekala sem, se smučala in sankala. Upam, da se bom tudi letos veselila na snegu.

Danja Danieli
5. r. PROSEK

SPOZNALA SEM ZNANO IGRALKO

Mamina teta nas je na Miklavžovo povabila na večerjo. Povabljeni in pridna gledališka in televizijska igralka Mira Sardoč. Malo prej je dokončala snemanje za ljubljansko televizijo. Igrala je namreč v mladinskem filmu »Odprava Zele-nega zmaja«, ki ga sedaj predvajajo po ljubljanski televiziji v nadaljevanjih.

Pri mamini teti je bilo polno daril, ki jih je tja, tudi za nas, prinesel Miklavž. Zelo smo se razveselili.

Pri večerji smo se pogovarjali. Meni je igralka Mira povedala, da je v sorodstvu s mojimi sošolcem Štefanom. Povedala sem ji, da hodi Štefan z menoj v isti razred.

Zelo sem bila vesela, da sem osebno spoznala tako znano igralko. Do tedaj sem jo občudovala samo na televiziji, ali ji ploskala v Kulturnem domu.

Saša Ban
5. r. PROSEK

TELOVADBA

Rada hodim k telovadbi. Učiteljica nas je postavila v vrsto in začeli smo korakati. Tudi tekali smo, plezali po lestvi in hodili po gredi. Ob koncu vaje smo se igrali z žogo in obroči. Bilo je zelo lepo.

Sabina Citter
2. r. OPČINE

ŠKEDENJSKI MUZEJ

25. novembra smo si šli ogledat škedenjski muzej, da bi videli, kako so živeli naši dedje in babice. Prišla je tudi nona Piči, ki nam je razlagala, kako se imenujejo razni predmeti v muzeju.

Pokazala nam je, kako so škedenjke delale kruh. Zvečer so pripravile kvas in ga vso noč pustile na toplem. Zgodaj zjutraj so vstale in začele pripravljati kruh. V nečice so dale moko, dodale kvas in začele mesti. Potem so testo položile na gramulo in ga mesile, dokler ni bilo pripravljeno. Rezale so ga potem na kose in ga oblikovale v p'vrčice, zavite štručke, štumbelce, pale-tinče, išašu, kornete, kolače za novice (ne-veste) in druge. Z dolgimi lesenimi lopata-mi so dajale kruh v peč. Ko je bil pečen, so s svežim in dišečim kruhom napolnile plenirje. Ogrnile so se potem z lepimi belimi šali, na glavo si položile svitek, nanj pa plenir in šle peš v mesto prodajat svoj kruh.

V muzeju smo videli in spoznali še drugo orodje: pihalko, s kateri so pihale na ogenj, škafo za vodo, čašo, ali zajemalko, petrolej-ko, stolček s tremi nogami, razne likalnice,

Mavricij Pettiroso, 3. r. Škedenj

žvejerin, to je budilko, omelo, s katerim so čistili in pometali peč, f'šič, to je butarico drvi, lumin, lučko na olje in drugo.

Učenke in učenci
3. r. ŠKEDENJ

MOJA PRIJATELJICA

Moji prijateljici je ime Valentina. Stara je sedem let. Skupaj hodiva v šolo. Pri branju je zelo pridna. Zelo rada se z menoj igra. Imam jo rada, ker je tako pridna deklica.

Silvija Grgič
2. r. OPČINE

PRI BALETU

Vsak ponedeljek in četrtek imam baletne vaje. Korakamo, skakamo in se vrtimo. Učiteljica nas spremlja z bobenčkom. Zelo rada hodim k baletu.

Karen Marzolo
2. r. OPČINE

PRI KOŠARKI

Pri košarki je zelo lepo. Igramo v Prosvetnem domu. Vsi igralci se imamo radi. Mavricij in jaz rada ponagajava. Žogo je treba odbijati z rokami in ne z nogami. Treba si je tudi žogo podajati. Paziti je treba, da igra ne uplahne. H košarki hodim zelo rad.

Jan Gulič
2. r. OPČINE

PADEL SEM Z DREVEŠA

Pred leti sem zelo rad plezal na drevesa, čeprav me je mama vedno kregala. Nekega lepega pomladanskega dne sem z bratom splezal na oreh blizu naše hiše. Oreh je zelo velik, košat in poln vej, ki so spodaj debelejšje, proti vrhu pa tanjše. Ko je brat splezal do vrha, me je poklical in dejal, naj mu sledim, če imam pogum. Ker sem hotel biti pogumen, sem se odločil, da moram splezati in ga doseči. Plezal sem vedno višje od veje do veje. Ko sem pa hotel stopiti na višjo vejo, je nisem dosegel in sem padel. Padel sem na noge in na srečo je bila spodaj slama, tako da sem se le malo opraskal. Močno pa sem se prestrašil.

Tudi oče, ki je bil tam blizu, se je močno ustrašil, čez nekaj časa pa je prišla še mama, ki je skozi okno videla, kako sem padel z drevesa. Mama je začela kričati in od takrat dalje si ne upam na tisti oreh.

Andrej Gruden
5. r. PROSEK

V DOMAČI ŠOLI

Nekega popoldneva sta prišli k meni na obisk Saša in Ketj. Ketj je predlagala, naj bi se igrali učiteljico in učenke, ampak Saša ni bila zato. Rekla je, da je utrujena od pisanja. Čez nekaj časa pa smo se le začele igrati. Saša je bila učiteljica, Ketj in jaz pa učenki. Najprej nama je Saša narekovala ne-

kaj računov z decimalno, potem jih je preglevala. Ketki je pogrešila, zato je morala spet računati. Vdrugič je pozabila številko. Saša nama je potem dala narisati Miklavža. Ketki ga je izrisala celega, jaz pa samo do ramen. Nato smo delale ustne račune, potem pa sva s Ketki naglo napisali nalogo, ki nama jo je dala Saša.

Potem sem bila jaz učiteljica, onidve pa učenki. Začela sem ju spraševati italijanščino. Delati sta morali tudi stavke. Pono vile smo potem poštevanke, potem pa sta morali še čitati. Saša je čitala iz Galeba, Ketki pa iz Pastirčka.

A bilo nam je tudi šole dovolj, zato smo se začele pogovarjati in jesti kostanj. Saša in Ketki sta šli potem domov.

Alenka Starc
5. r. PROSEK

DOMAČA NALOGA

Po kosilu sem se lotila pisanja domačih nalog. Zunaj je deževalo in nebo je bilo sivo. Učiteljica nam je dala zelo malo naloge: samo iz slovenščine in italijanščine, vendar mi delo ni šlo od rok. Imela sem polno drugih misli. Zjutraj je v šolo prišel urednik Galeba in prinesel drugo številko, nalepko in dopisnico, ki jo moram izpolniti in poslati na uredništvo za nagradno žrebanje. Poprej sem nekaj brala iz Galeba in z veseljem ugotovila, da je prav zanimiv.

Začela sem potem misliti, da moram ob pol štirih na pevsko vajo v Sosčevo hišo. Učiteljica namreč želi, da hodimo k petju. Kmalu bo ura za pevsko vajo, jaz pa nisem še končala naloge. Zbala sem se, da ne bom končala naloge do trenutka, ko sem morala na pevsko vajo. Namenila sem se, da bom počakala kakšno sošolko in z njo šla na vaje na Prosek. No pa je vendarle šlo. Končno sem le spisala tisto domačo nalogo in potem brez skrbi šla na pevsko vajo.

Nadja Stocca
5. r. PROSEK

KOŠARKARSKA TEKMA

V soboto sem zvedel, da bomo naslednji torek igrali košarkarsko tekmo proti ekipi Italsider. Malo me je zaskrbelo, ker smo leto dni prej izgubili tekmo proti tej močni peterki. Napovedani dan pa sem vseeno prišel ob času pred telovadnico. Z Andrejem sva se pogovarjala, kaj bo, dokler niso odprli telovadnice. Šla sva v slačilnico in se preoblekla. Kmalu so prišli še ostali igralci Italsiderja.

Pol ure kasneje smo že igrali. Takoj smo prešli v vodstvo. Spoznal sem, da nasprotniki le niso tako močni, kot sem mislil. Naš trener nas je bodril in bili smo vsi ve

seli, kadar je kdo od naših dosegel koš. Ves čas smo igrali zanesljivo in končno tudi zmagali 51 proti 38. Bil sem zelo vesel in doma sem vsem povedal, kako smo igrali in zmagali.

Ivo Sedmak
5. r. PROSEK

HLAČE IN ROBEC

Ko sem bila še majhna sem doma rada pomagala in bila sem vsa srečna, če so mi dali kakšno delo. Najbolj se od tedaj spominjam dogodka, ki se je pripetil, ko sem bila stara pet let.

Oče se je zavedel, da ima luknjo v žepu delovnih hlač. Vprašal je, kdo bi mu zašival luknjo, in jaz sem se takoj ponudila. Dal mi je hlače, jaz pa sem vzela sukanec in šivanko in začela šivati. Luknjo sem kar skupaj stisnila in vse naokoli zašivala. Ko sem končala, sem očetu vsa ponosna hlače vrnila. Ni minilo dosti časa, ko me je oče poklical. Pokazal mi je hlače in vprašal, kaj sem naredila: ne samo, da je bil žep precej manjši, ampak z luknjo sem v žepu zašivala tudi robec, ki ga je oče imel v žepu. Oče se je začel smejati in z njim vsi ostali. Meni pa je šlo na jok.

Nives Stocca
5. r. PROSEK

UH, KAKO SMO SE BALI!

Nekoč sem se sprehajala po gozdu. Nenadoma je v grmu zašumelo. Močno sem se prestrašila, vendar sem premagala strah in se približala grmu. Zagledala sem zajčka. Vprašala sem ga, kam se mu tako mudi. Odgovoril je, da mora zbežati, ker ima strah pred lovci. Takrat je počilo in zajček je zbežal in se skrnil v drug grm. Prišli so lovci s psi in spet sem se prestrašila. Vprašali so me, če sem videla zajčka. Zanikala sem in šli so dalje. Odhitela sem do bližnjega grma, tam pa zagledala mlade zajčke. Ko so me zagledali, so se ustrašili in zbežali.

Franka Padovan
5. r. ŠTEVERJAN

Nekoč sem na polju srečal zajčka Bojazljiva. Začel je pripovedovati, kako je zbežal pred lovci. Povedal je, da je slišal lajati pse, zato se je skrnil v žito. Lovca ga je videl, stopil za njim in ustrelil. Pok! Od strahu je skoraj omedlel, vendar na srečo ga krogla ni zadela. Tedaj pa je zaslišal šum in videl, kako je padel fazan. Bil je zelo lep. Ko je lovec prišel po fazana, pa je Bojazljiv neopazno zbežal. Potem je odšel do zajčje družine Hop Hop in pripovedoval, kaj se mu je zgodilo. V družini se niso prav nič čudili, ker so tudi sami doživeli podobne nezgode.

Andrej Terpin
5. r. ŠTEVERJAN

Hodil sem po travniku in srečal zajčka Dolgouhca. Spustil sem se z njim v pogovor in rekel mi je, da se hoče skriti pred lovci. Povedal je tudi, da nima doma, ker mora stalno bežati pred lovci. Prav tedaj je počilo. Oba sva se ustrašila in se skrila v travo, potem pa sva se zatekla v koruzo. Lovci so hodili tam okrog, a naju niso zapazili. Potem sem se opogumil in pogledal na plano. Lovcev ne psov ni bilo več. Poslovil sem se od zajčka Dolgouhca in šel domov. Zajčka Dolgouhca od tedaj nisem več videl.

Matej Terpin
5. r. ŠTEVERJAN

NOGOMETNA TEKMA

Najbolj mi je ostala v spominu nogometna tekma, v kateri je igral tudi moj stric v Ronkah. Med igro je moj stric dosegel gol in prisotni navijači so začeli veselo vzklikati in kričati ter mahati s prapori. Naslednji dan je bilo v časopisu napisano, da je moj stric dosegel gol. Naslednjo nedeljo je spet šel igrat. Tedaj je njegova ekipa zmagala ena proti nič.

Moj stric je zelo zadovoljen, kadar doseže kak gol.

Vivijana Mačus
5. r. ŠTEVERJAN

NIKAR NE ZAMUDI

Kadar te pot pripelje mimo Bleda, nikar ne zamudi ogleda soteske Vintgar, ki je samo 4 kilometre od Bleda in je dolga 1600 metrov.

V prejšnjem stoletju, in sicer od l. 1891 do 1893, je domačin Jakob Žumru z nekaterimi sodelavci vklesal v skalo stezo in naredil tri mostičke, ki prečkajo reko Radovno. Med potjo si lahko ogledaš krasne tolmune, v katerih kipi voda, da se ti zdi, kot bi prekipovala. Na koncu soteske je jez za tamkajšnjo hidrocentralo. Tam je tudi slap, ki pada v krasno jezerce, v katerem se zadržujejo divje race.

Soteska ima dva vhoda, pri vsakem dobiš tudi lepe spominčke.

Magda Grgič

5. r. SV. IVAN

NEDELJSKI IZLET

Z očetom, stricem in njegovim prijateljem sem si šel ogledat razstavo ptičev. Razstava je bila zelo bogata, saj so bile razstavljene skoraj vse vrste ptičev. Zelo sem si želel, da bi mi očka kupil papagaja. Te želje pa mi oče ni hotel izpolniti, ker so bili njemu všeč kanarčki. Zato je tudi kupil kanarčka.

Potem ko smo si ogledali razstavo, smo se odpeljali v Tolmin, kjer smo se ustavili na kosilu. Tam sem videl, kako so hiše popokale zaradi potresa.

Po kosilu smo šli na Kanin z žičnico. Tam sem še avgusta meseca videl sneg, kar se

mi je zdelo zelo čudno. Na Kaninu smo se ustavili nekaj ur, potem smo se vrnili domov.

Igor Pregarc
3. r. DOMJO

Jan Gulič, 2. r. Opčine

KAKO SEM DOČAKALA NOVO LETO

Novo leto 1977 sem dočakala doma v prijetni družbi sorodnikov.

Popoldne sem pomagala mami pripraviti večerjo. Komaj sem čakala, da bo kdo potrkal na vrata. In res... Prva se je prikazala naša teta. Povabila sem jo v dnevno sobo in ji postregla z raznimi slaščicami. Kmalu smo se zbrali vsi in skupaj povečerjali.

Naenkrat se je zaslišalo: pok! in zamašek je zletel v zrak. Odbila je polnoč. Vsi smo si podali roke in si želeli srečno novo leto. Potem smo še zapeli in se res lepo imeli.

Tanja Stefani

3. r. DOMJO

BOŽIČNI IN NOVOLETNI PRAZNIKI

Dan pred božičem smo naredili jaslice in božično drevesce. Na božič sem šel k maši, potem pa k teti na kosilo. Tam smo ostali ves dan v družbi sorodnikov.

Na Silvestrovo sva s sestrico šla prenočevati k teti, ker sta očka in mama šla na ples. Naslednji dan nas je prišel iskat očka in odpeljal domov. Pri večerji sem doma pripovedoval, kako je bilo lepo pri teti in kako sem se tam igral s sestro in sestrično.

Letošnje božične in novoletne praznike sem preživel zelo lepo tudi zato, ker je bilo nekaj snega. Škoda, da je trajal premalo časa.

Andrej Cossutta
3. r. KRIŽ

Kakor vsi otroci, sem tudi jaz nestrpno pričakovala praznike. Na božič sem se doma potrudila in napravila jaslice in božično drevesce. Upala sem, da bo za božič

zapadel sneg, a to se je zgodilo šele 28. decembra. Tisti dan je bil za nas otroke najlepši. Rada bi se bila šla zabavat, ampak mama me ni pustila, ker nisem imela škornjev. Skozi okno sem gledala, kako sneži in kako se otroci sankajo.

Za novo leto sem pomagala staršem pri delu, potem pa sem šla na obisk k babici, dedku in drugim sorodnikom.

Po novem letu sem imela prost teden, ker sem že prej spisala vse naloge.

Klavdija Sedmak
3. r. KRIŽ

Moji božični prazniki niso bili veseli, ker sem bila bolna. Močno sem bila prehlajena, imela sem vročino in zato sem morala v posteljo. Od tam sem gledala jaslice in božično drevo, ki je bilo močno razsvetljevano z mnogimi lučkami.

Začelo je snežiti. Kmalu je bilo vse pokrito s snegom. Ker sem tedaj že ozdravela, me je mama pustila malo na sneg. Naslednji dan je začelo deževati in kmalu je odneslo ves sneg.

Na Silvestrovo smo bili pri teti na večerji in potem počakali na polnoč. Vsi smo si voščili srečno novo leto. Naslednje jutro sem šla še k sorodnikom in vsem voščila mnogo sreče v novem letu.

Rafaela Cossutta
3. r. KRIŽ

MOJA HARMONIKA

Prejšnji mesec mi je teta podarila harmoniko. Zelo je velika in ima 22 tipk. Je tudi zelo lepa. Ko sem jo dobil, sem hitro stekel domov in začel igrati. Prej sem igral klavir, sedaj pa vadim na harmoniko vse tiste pesmi, ki sem jih prej igral na klavirju.

Oče je sklenil, da me bo vpisal v glasbeno šolo. Rekel je tudi, da mi bo prihodnje leto kupil večjo harmoniko. Ker poznam mnogo prijateljev, mladih in odraslih, ki znajo igrati na harmoniko, upam, da mi bodo kdaj pomagali. Zame je harmonika najlepši instrument.

Štefan Nanut
5. r. ŠTANDREŽ

Urednikova pošta

V torek 21. decembra je bilo v Kulturnem domu, po baletni prireditvi Stalnega slovenskega gledališča, vse živo. Male baletke so me kar obkrožile in se vseprek potegovale, da bi žrebale, pri čemer so pripomogle, da je tretje tradicionalno nagradno žrebanje Mladinske revije Galeb prav lepo uspelo. Napetost v dvorani je bila splošno velika, marsikdo pa je kasneje zapuščal Kulturni dom nekoliko razočaran, ker ga sreča

ni pobožala. Nekateri so sicer zadovoljni odšli, saj je zmagovalka druge nagrade kar veselo odnesla svojo zapestno uro. A pojdemo po vrsti, da navedemo, kdo vse je dobil letošnje nagrade Galeba.

Prvo nagrado, kolo »Julia«, dar ZALOŽNIŠTVA TRŽAŠKEGA TISKA v Trstu je dobila ANITA BLOCCARI, dijakinja 1. B razreda srednje šole »SV. CIRIL IN METOD« pri Sv. Ivanu. Drugo nagrado, zapestno uro »Darwil«, darilo podjetja DARWIL v Trstu, je odnesla MARINA FURLAN, učenka 4. razreda osnovne šole v ROJANU. Tretjo nagrado, radiotransistor »Philips«, darilo trgovine ANCONA v Trstu, je dobil BORIS ANTONIČ, učenec 3. razreda osnovne šole v SESLJANU. Četrta nagrada je bil žepni fotoaparater »Olympia 110 FC«, darilo trgovine SEBOFLEX v Trstu. Dobil ga je ALEKSANDER ANTONIČ, učenec 3. razreda osnovne šole v MAVHINJAH. Peto nagrado, komplet povesti Janeza Jalna »BOBRI« je dobil MAVRICIJ

ČOK, učenec 4. razreda osnovne šole na REPENTABRU. Šesto nagrado, usnjen ovitek za knjige, je dobila MARINA FRANDOLIČ, učenka 5. razreda osnovne šole v ŠTIVANU. Sedmo nagrado, komplet šestil »Genan« je odnesla LORENA GULIN, učenka 5. razreda osnovne šole v SOVODNJAH. Osmo nagrado, tempera barvice »Pelikan«, je prejel DARIJ RAVBAR, dijak 3. B razreda sred-

Anita Bloccari

nje šole »SREČKO KOSOVEL« na OPČINAH. Deveto nagrado, nalivno pero »Pelikan«, je dobil DUŠAN KOŠUTA, učenec 2. razreda osnovne šole v UI. V. VENETO v GORICI. Deseto nagrado, pastelne barvice »Giotto«, je prejela dijakinja MARTINA LEGIŠA iz 1. B razreda srednje šole »IGO GRUDEN« v NABREŽINI. Vse nagrade od 5. do 10. so bile darilo TRŽAŠKE KNJIGARNE. Enajsto nagrado, igro »Mini grill«, darilo trgovine AUTOSPORT v Trstu, je dobila KSENIJA MARUŠIČ, učenka 1. razreda osnovne šole v SLIVNEM. Dvanajsto nagrado, žepno svetilko, da-

Marina Furlan

rilo trgovine ALDO COLJA na Kontovelu, je prejel ALAIN BALDASSI, učenec 1. razreda osnovne šole v UL. DONADONI. Nadaljnjih petindvajset nagrad, fotoaparate »Darwil«, darilo podjetja DARWIL v Trstu, so dobili: DIMITRIJ WALTRITSCH, 5. r. UI. V. VENETO v GORICI; JURIJ KOVIC 3. r. RUPA; GIULIANO PRAŠELJ, 2 r. BOLJUNEC; ROBERT SANTINI, 3. r. MAVHINJE; NEVENKA MA-

Boris Antonič

RUSSI, 3. r. ŠEMPOLAJ; WALTER PIŠČANC, 3. r. ROJAN; ALEŠ RONCELLI, 1. B srednja šola SV. IVAN; PAVEL PERIC, 2 r. DOBERDOB; KATJA FRANČEŠKIN, 5. r. ZGONIK; MERICA ZLOBEC, 4. r. SV. ANA; ANAMARIJA SAVARIN, 3. r. SV. JAKOB; ALEKSANDRA ŠKERLAVAJ, 2. r. OPČINE; SERENA GREGORI, 3. r. SV. JAKOB; ALEKSANDER GORKIČ, 4. r. RUPA; KRISTINA FURLANI, 5. r. GROPAĐA; TAMARA ŠKABAR, 3. r. REPENTABOR; PAVEL REBULA, 2. r. DEVIN; LOREDANA HRVATIČ, 5. r. BORŠT; SANDI CENTAZZO, 4 r. SV. ANA; BARBARA SOSOL, 5. r. PEVMA; BREDA HUSU, 3. r. BARKOVLJE; JANA MARTELANC, 4. r. OPČINE; IVO KAFOL, 5. r. ROJAN; PETER KLINC, 2. r. SV. FRANČIŠEK; ESTER VASTA, 1. r. UL. DONADONI.

Skupno sem za nagradno žrebanje razdelil 1227 dopisnic, prejel pa sem jih 1052. To pomeni, da so nekateri pozabili pravočasno poslati dopisnice, ali so jih izgubili. Zadnja dva tedna po žrebanju sem dobil še 14 dopisnic, ki pa seveda niso mogle več priti v pošte.

V prihodnje pozivam vse šolarje, naj dopisnice pošljejo takoj, čim jih dobijo, sicer izgubijo vse možnosti, da bi dobili kakšno nagrado.

Ob tej priložnosti izkoristim priliko, da se toplo zahvalim Upravi Stalnega slovenskega gledališča, ki je Uredništvu Galeba dobrohotno omogočila uspešen potek nagradnega žrebanja.

— 0 —

Vsem sodelavcem, prijateljem in šolarjem se prisrčno zahvaljujem za prijazna voščila ob novem letu. Še posebno toplo se zahva-

lim neznancu, ki mi je poslal zgoraj objavljeno voščilo za božič, a se je pozabil podpisati. In končno iskrena hvala za voščila, ki mi jih je poslala članica dopisnega krožka na šoli »Franc Rozman - Stane« v Mariboru Ksenija Rebernik, katera objavljam na dnu strani. Kseniji Rebernik in Aniti Katanec, učenci iz 7. C razreda mariborske šole sa zahvaljujem tudi za poslani pesmici, ki sem jih kar objavil v rubriki »Šolarji pišejo«.

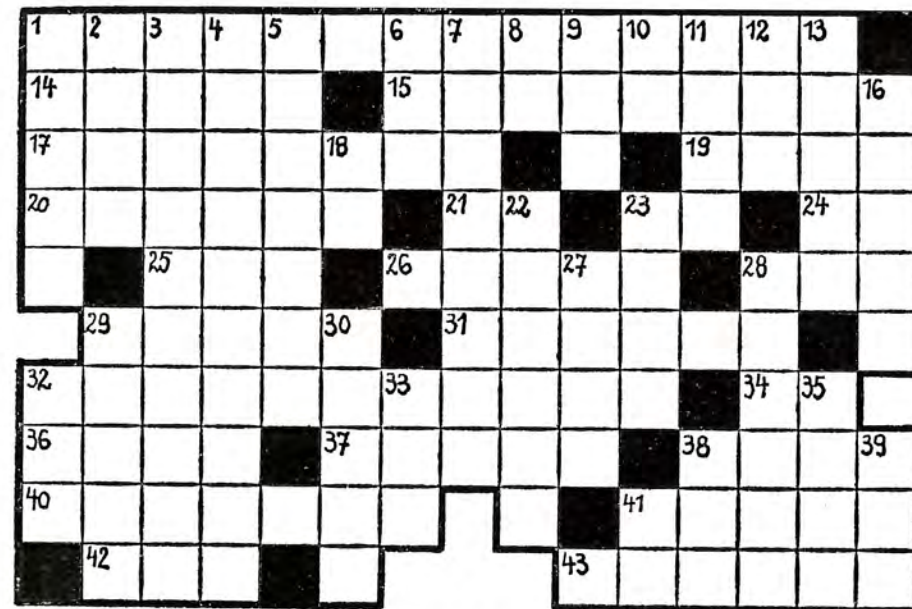
Še enkrat iskrena hvala! Vam vsem pa želim, da bi v novem letu imeli mnogo, mnogo uspehov.

UREDNIK

Za listre glave

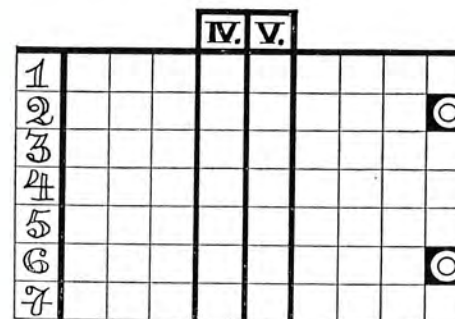
Lažja križanka

V tej lažji križanki morate najti ustrezne besede samo za opise, ki so navedeni pod vodoravno. Besede, ki jih je treba vnesti navpično so naslednje in so urejene abecedno: akumulator, alt, atest, cvariti, dr., ED, Edo, EV, frank, frula, Grk, kop, meja, napad, nato, nazadovati, nerad, oljiti, ovinek, pri, ravnici, repa, Riga, roke, kop, ta, zle.

Vodoravno: 1. ime in priimek slovenskega pesnika, čigar letos je 128. obletnica smrti. 14. del oblačila, 15. zvedav, 17. tožilnik, četrti sklon, 19. drobna luknjica v koži, 20. morda, 21. kratica za narodno-osvobodilni, 23. znak za prvino radij, 24. kratica za avtonomno pokrajino, 25. okončine, deli telesa, 26. predvajajo jih v filmu, 28. vzvišena lirski pesem, 29. ladjevje, 31. svojilni zaimek, 32. težnost, privlačna sila, 34. veznik, 36. pokrivalo naših babic, 37. izbrana družba, 38. znamenje, 40. narejen iz klota, 41. mizarjevo in kiparjevo orodje, 42. ploskovne mere, 43. kanal.

Zlogovnica

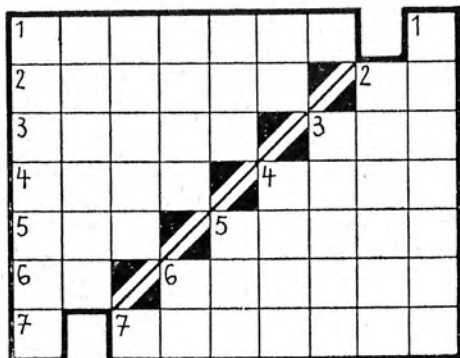

BA - BIN - CA - ČRE - JI - JI - KA - KA - KO - KOŠ - MA - ME - LI - NI - NJA - NJAK - NO - O - PI - PLE - RA - RA - TE - TEV - VEC.

Iz gornjih zlogov sestavi sedem besed naslednjega pomena:

1. prostor za kokoši, 2. razbito steklo, 3. vrsta puške, 4. pletena štruca, pleten izdelek, 5. sladka, temnordeča pijača, 6. ogradi-tev, 7. prebivalci v barakah.

V četrti in peti navpični vrsti dobiš imeni dveh mest na vzhodni jadranski obali.

Dva trikotnika

Levi trikotnik: 1. reka na Štajerskem, 2. domača žival, ki je precej umazana, 3. velik polotok med Sredozemskim in Rdečim morjem, ki so ga zasedli Izraelci med vojno z Egiptom, 4. zimsko prevozno sredstvo, 5. najbližji sorodnik, 6. nikalnica, 7. rimska številka ena.

Desni trikotnik: 1. prva črka v abecedi, 2. najvišja karta, 3. del satovja, 4. brstenje, večanje, 5. nasprotno od mlade, 6. trdo pecivo, 7. nasprotno od preklad.

Rešitve ugank iz 3. številke

KRIŽANKA »SMREČICA« - Vodoravno: 2. ček, 4. Devin, 6. dr., 7. en, 9. to, 10. oje, 12. ro, 14. oj, 15. otava, 17. SV, 19. hl, 20. progast, 21. st., 23. med, 25. lubje. **Navpično:** 1. Revija Galeb, 2. če, 3. ki, 4. dr., 6. do, 8. no., 9. tj., 10. Oto, 11. Eva, 13. os,

14. ol, 15. or, 16. as, 18. VS, 19. hc, 22. ti., 23. mu, 24. D(almatin) J(urij), 25. 14., 26. ep.

RAZREZANKA — smreka, jagned, češnja, hruška, piniya, kutina, višnja.

KONJIČEK — Srbija, Makedonija.

Rešitve ugank pošljite do 5. v mesecu na uredništvo Galeba: Lojze Abram, Ulica G. Amendola 12 - 34134 Trst

REŠITVE SO POSLALI: Aleksander Desco, 5. r. SV. **FRANČIŠEK.** Pavel Bužan, Pavla Štolfa, Mirela Švara, Ivan Legiša, 5. r. **ŠTIVAN.** Alenka Dobrila, 1.A r. **SREDNJA SV. JAKOB.** Marvida Čuk, Tatjana Čač, Robert Šuc, 2. in 5. r. SV. **IVAN.** Marko Ferfolja, Mauro Gerin, Valentina Jarc, Sandra Gergolet, Martina Baldan, Darij Zanier, Iztok Devetak, Andrejina Jarc, Fabricij Lakovič, Joško Jarc, Martina Gergolet, 2. in 4. r. **DOBERDOB.** Aleš Makarovič, Majda Klanjšček, Andrej Vogrič, David Grinovero, Elena Vižintin, Barbara Sosol, 4. in 5. r. **PEVMA.** Samuel Hlede, 5. r. **UL. V. VENETO - GORICA.** Boris Štoka, Nadja Gherlani, Kristina Ukmar, Loredana Umek, Robert Kocman, Livija Delbello, Lara Budin, Mitja Grilanc, Walter Auber, Tanja Pirc, Štefan Kralj, Elizabeta Živic, Laura Valentino, Marko Riolino, Katja Pirc, Alenka Kralj, Peter Škrk, Ervin Doglia, Egon Doljak, Mitja Zaccaria, David Geri, Katja Frančeškin, Elena Škabar, Irena Milič, Edi Knez, Sandra Milič, Jan Bitežnik, Bogdan Castellani, 3. in 5. r. **ZGONIK.** Boris Čaudek, Danila Petejan, Mariza Florenin, Ugo Tomsič, Vesna Tomsič, Nada Devetak, Edi Peteani, Lorena Gulin, Loredana Peteani, 4. in 5. r. **SOVODNJE.** Nadja Rebec, 5. r. **UL. CROCE - GORICA.** Vojka Gruden, Anamarija Milič, 5. r. **ŠEMPOLAJ.** Franka Padovan, Vivijana Mačus, 5. r. **ŠTEVERJAN.** Nadja Budin, Boris Čepar, France Beorchia, Marko Cupin, Patricija Furlan, Neva Albi, Mitja Možina, David Žetko, Vida Valenčič, Alan Oberdan, 2. in 3. r. **DONADONI.**

NAGRADE SO DOBILI: Marvida Čuk, 2. r. SV. **IVAN.** Egon Doljak, 5. r. **ZGONIK.** Nadja Rebec, 5. r. **UL. CROCE - GORICA.** Vojka Gruden, 5. r. **ŠEMPOLAJ.** Vivijana Mačus, 5. r. **ŠTEVERJAN.**

CENA 400 LIR